

moglavilo z višin na tla največje rusko potniško letalo. Strašna letalska nesreča se je zgodila v bližini Harkova. V letalu je bilo 14 potnikov, ki so se vsi ubili. Med smrtnimi žrtvami je več višjih častnikov in letalski inženjerji, ki so izdelali letalo. Letalo »K 7« je bilo največje prometno letalo, je imelo 6 motorjev in je začelo voziti dne 14. novembra t. l. Vzrok nesreče še ni pojasnjen.

Nova zaloga nabožnih predmetov je dospela, posebno križev, kipov, slik in podobic itd. Naročujte pri Tiskarni sv. Cirila v Mariboru!

Velike lesene jaslice za cerkev zelo ugodno na predaj v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Ima pri vas že vsaka hiša Sv. pisimo? Ceneje kot po 6 Din, polplatno vezan 8 Din in celoplatno vezan 15 Din pa res ni mogoče zahtevati! Organizirajte naročilo! Priporoča se Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Dr. med. Klara Kukovec zopet ordinira, Krekova ulica 18, od 9. do 11. in od 14. do 16. ure. 1180

Denarnice za drobiž kupite najbolje v prodajalnah Tiskarne sv. Cirila v Mariboru.

Sanatorij v Mariboru, Gosposka 49, tel. 23-58, zopet odprt. Prosta izbira zdravnikov. Cene zmerne. Vodja primarij dr. Černič. 867

Samo direktno iz tovarne se kupijo zelo poceni suknje, obleke in sploh vsa konfekcija. Stermecki — tovarna perila in obleke — Celje.

Pri slabosti par kapljic Fellerjevega, bole fine pomirjujočega, blagodišečega Elsaftuida na sladkorju ali v mleku, je še zmeraj pomagalo. To varuje tudi pred krči, kašljem, hripavostjo itd. Poskusna steklenica 6 Din, dvojna steklenica 9 Din povsod. Po pošti 9 poskusnih ali 6 vojnih ali 2 velike specialne steklenice 58 Din brez daljnih stroškov pri lekarnarju Eugen V. Feller, Stubica Donja, Elzatr. 341, Savska banovina.

Sadna drevesa v veliki izbiri in po najugodnejših cenah se dobijo pri banovinski trsnici in drevesnici v Kapeli, pošta Slatina Radenci. Zahtevajte ponudbo! 1105

Predivo in konoplje Vam izdelam v vrvarsko blago. Sinkovec Anton, Celje, Dečkov trg.

Takole je!

Nekateri vprašujejo, kaj bomo letos prilagali, ko se »Naš dom« osamosvoji. Želijo si nazaj slike, kakor smo jih že imeli in bi jih radi zopet prejeli. Na te vsestranske želje odgovarjamo, da smo tudi mi za to, samo da to ni samo v naših močeh, ampak je to v rokah naših prijateljev, naročnikov, agitatorjev. Sklenli smo objaviti račun, da vidite, kako je s časopisom.

Imamo v Sloveniji list, ki stane ravno toliko, kakor »Slovenski gospodar«, pa izhaja vsak teden samo na 4 straneh kakor »Slovenski gospodar«. Za-

kaj je tako drag? Ima komaj tisoč naročnikov.

Zopet imamo drug list, ki stane Din 30.— na leto, ima pa le osem strani, dočim ima »Slovenski gospodar« 16 strani in stane le 32 Din na leto.

Imamo nadalje liste, ki imajo enako ali celo večje število naročnikov, toda imajo kljub temu višjo naročnino po 36 Din, čeprav so enako veliki kot naš »Slovenski gospodar«.

Iz vsega tega sledi: Obseg »Slovenskega gospodarja« je kakor obseg vsakega drugega lista odvisen od števila naročnikov. Če bi »Slovenski gospodar« imel samo enega naročnika in bi se tiskala samo ena številka, bi moral do- tični edini naročnik plačati 200.000 Din

Polet dveh Amerikancev v stratosfero pri Alloway pri New-Jersey v Severni Ameriki. — Desno: Mornariški poročnik Settle v gondoli balona. — Levo: Major Fordney. Več o poletu med novicami.

Koliko je vreden lep glas?

Dejstvo je, da so bili, so in najbrž bodo tudi ostali dobri pevci najboljšje plačani godbeni umetniki. Ko je postal slaven pevec Caruso, mu je dotekalo zlato v masah in kopčili so se mu milijoni na milijone. Ze pogodba za petje na gramofonske plošče mu je vrgla do leta 1920 1,825.000 dolarjev. Za prihodnje leto je prejela njegova vdova kot posebno nagrado za Carusove plošče 1 mil. 700.000 mark.

Pa že davno pred Carusom so živeli pevci, ki so zaslužili milijone. Carlo Broschi Farinelli, slavni pevec 18. stoletja, je dobival

Pavel Keller:

16. nadaljevanje.

„Hubert“

Roman iz gozdov.

Poslovenil dr. Ivan Dornik.

Poznam tudi javore, ki so malce slovesni. Tudi topole poznam, ki štrlé kvišku kakor vitke ciprese in ki tako žalobno šume, da slutiš pod njimi skrite, stare grobove. In tudi breze ljubim, ki so vedno oblečene v belo obleko in vedno rahlo trepetajo kakor rahločutne kraljčine.

Če katerega drevesa nisem poznal in sem povprašal Boltežarja po njem, je rekel: »Trepeljika«. Verjel sem mu, ker še nikoli nisem videl trepetljike.

V neki dobri knjigi, ki jo imam doma, sem bral, da izmed tisoč mladik, ki jih naseje veter v gozdu, komaj ena doraste; vse druge, pa naj bodo še tako krepke, odmrjejo, ker jim nedostaje svetlobe. Le tista miljenka, ki jo je nesel veter na sončen kraj, uspeva. Uspeva, tudi če je bila

najbolj šibka med svojimi sestricami; vse druge pa, ki so bile zasejane v senco, vidi materino drevo, kako spomladi umirajo.

Govoril sem z Eriko o tem, ko sva šla na Boltežarjevo majniško slavnost v »Staro gozdarsko hišo«.

»Tako je spomladi v gozdu pravzaprav večje umiranje, kakor pa jeseni,« sem rekel.

»Seveda, veliko večje!«

In nato je pristavila: »Tako je, kakor sploh na svetu. Če imate tisoč misli — pač le ena dozori, bogvé, če je ravno najboljša! — In izmed tisoč talentov na svetu tudi samo eden postane velik. Za to, ker nedostaja drugim sonca, naklonjenosti usode.«

Šla sva drug poleg drugega dalje.

»Poglejte to prekrasno trepetljiko!« sem rekel in ji pokazal lepo drevo.

»To je brest!« je odgovorila.

»Toda gospod Boltežar mi je rekel, da je trepetljika.«

»Seveda,« se je zasmejala, »zapovedati, naj bo brest trepetljika, on niti kot uradni predstoj-

letne naročnine, pa bi dobil isto kot vi sedaj za 32 Din. Kajti glavno delo: pisanje, stavljenje črk, priprava vsake strani posebej, vse to se mora delati za en izvod ravno tako, kakor se dela za 100.000 izvodov. Ko je enkrat vse v stroju, tedaj pa dela samo stroj in gre samo papirja več. Ako bi recimo letos za leto 1934 »Slovenski gospodar« dobil še enkrat toliko naročnikov, kolikor jih je imel dosedaj, bi lahko vsak teden prilagal slike, tiskane na posebno lepem papirju, pa bi se mu cena nič ne povišala. Čim več izvodov nam namreč tiskarski stroj tiska, tem cenejši je vsak izvod, tem več mu potem lahko dodajemo.

Vemo, da je posebno dandanes težko pridobivati novih naročnikov, ko celo dosedanji v skrbeh ogledujejo našo polovnico, kje bodo dobili denar. Toda vključno temu smatramo za svojo dolžnost, da smo vam povedali »skrivnost« naših računov. Isto kot pri našem listu bo tudi pri Mohorjevi družbi. Samo zaradi tega, ker ima veliko naročnikov, lahko daje toliko knjig za 20 Din. Če bo pa tudi število Mohorjanov padalo,

bodo ostali tudi vedno manj prejemali. Ali niste tega že tudi sami opazili?

Samo z roko v roki z našimi zvestimi naročniki in prijatelji ter agitatorji, ki dvigajo število naših naročnikov, moremo tudi izboljšavati list »Slovenski gospodar«. **Res bomo prihodnje leto skušali prilagati kake posebne priloge »Slike«, ne moremo pa danes še reči, kolikokrat.** Odvisno je to vse od števila naročnikov! Damo vam pa besedo: Ako bi se poleg dosedanjih naročnikov zvišalo število naročnikov za 5000, to je povprečno na vsako župnijo v naši škofiji po 20, potem bi mogli prilagati »Slike« vsak mesec. Ako bi pa segli enkrat tako na delo, da bi posebno v onih krajih, kjer letos lahko naročijo »Slovenskega gospodarja«, to je posebno v Savinjski dolini in povsod tam, kjer so dobro hmelj prodajali, pa da bi na vsakega dosedanjega naročnika prišel še eden nov naročnik, bi lahko vsak teden bile priložene take »Slike«. Mi smo rekli svoje, vi storite svoje! Prav pa je, da ste želeli to pojasniti v časopisu, — zdaj veste:

Takole je!

ter jih spravil na pot, po kateri so hodili naši pradedi: na katoliško, slovensko pot. Po tej poti bomo mi hodili ter se izobraževali. Kakor čujemo, bo 10. decembra za celo našo dekanijo poučen tečaj. Fantje, udeležimo se ga, da se poučimo o tem, kako naj vršimo izobraževalno delo v naših vrstah.

*

Hoče. Zopet nekaj novega! V nedeljo dne 3. decembra boste imeli priliko videti ob treh popoldne in ob sedmih zvečer v prosvetni dvorani krasno Anzengruberjevo štiridejanko: »Samska domačija«. Ne bo vam žal, ako pridite!

Vrli in neumorni Magdalenci so zopet nastopili z gostovanjem Gogoljeve »Ženitve« pri Sv. Lenartu v Slov. goricah. Vsakdo, kdor je že prisostvoval njihovim prireditvam in zasledoval njihovo delo, jim mora priznati, da je društvo s svojimi podanimi predstavami doseglo višek, do katerega se pač lahko umetniško povsopje diletantski oder. S svojim idealno požrtvovalnim kulturnim delom na odru zaslužijo, da jim njihovo nesebično delo priznavamo in podpremo, če pomislimo na žrtve, ki jih doprinašajo, ko se dan na dan po dnevnem delu v svojih poklicih mesto počitka in razvedrila zbirajo na svojem odru, ne ustrašeni se dela in naporov. Njihove predstave jim z ozirom na nizko vstopnino včasih ne donajajo niti toliko, da bi krili redne stroške s predstavami, zato se jim oddolžimo in jih podprimo vsaj s tem, da redno obiskujemo njihove predstave. Da so nekateri igralci res vsega upoševanja vredni in odersko kot diletanti na višku, nam je pokazala tudi zadnja predstava. V vlogi Podkoljosina je nastopil g. Gračner. Podal je svojo vlogo starega samca, tipičnega bojzljivca in starega filistra, res zelo dobro. Vloga Kočkarova (g. Jovčič), katerega vsaka kretnja je vzbujala vtis dovršenega komika. Nevesta (g. Simčičeva) se s svojim ljubkim nastopom in oderskim talentom razvija v čim močnejšo igralko. Mešetar (g. Eichmeister), mešetarica (gospa Starčeva) in Jajčnik (g. Hameršak) so doigrali svoje vloge z vso preciznostjo, sicer jih pa poznamo kot najboljše vloge že iz njihovih dosedanjih nastopov. Čestitamo Magdalencem na doseženem uspehu!

Fantje, na delo!

(Dopis od Sv. Benedikta v Slov. goric.)

Da nas prezgodnji sneg in zima ne bosta našla brez dela, smo si tudi pri nas poiskali nove snovi za delo za boljšo bodočnost. Nismo se ustrašili tudi pri nas današnjih krivih modernih preokrov in njihovih postojank. Dokaz za to je dejstvo, da smo si z veliko vnemo in korajžjo ustanovili dne 12. novembra fantovski odsek KA. Navzočih je bilo kljub slabemu vremenu 16 fantov, kateri so si izvolili sledeči odbor: Žižek Mihael, predsednik; Perko Vinko, pod-

predsednik; Harl Mirko, tajnik; Bernjak Konrad, blagajnik.

Fantje, sedaj pa na delo! Knjigo v roke in katoliški časopis! Kdor se v mladih letih ne izobrazuje, izpopolnjuje in požlahtnuje, ta po besedah velikega škofa Slomška vse svoje življenje malovredna lesnika ostane. Knjiga bodi za nas tudi orožje. Mi katoliški fantje ne poznamo in ne maramo »aufbiksiranja«. Mi smo korajžni, naša korajža pa samo velja pravi katoliški in narodni izobrazbi. Imamo dosti nasprotnikov, ki nas zalezujejo in nas ovajajo. Pa se jih ne bojimo. Kdor je poštnjak, njemu se ni treba ničesar bati. Naj naši nasprotniki znajo, da smo mi pripravljene tudi za žrtve za naše katoliške in narodne ideale. Mi naših nasprotnikov ne sovražimo, marveč za nje molimo, naj bi jih Bog rešil zmote

nik, niti kot krajevni šolski ogleda ne more. Tam le na drugi strani stoji trepetljika, tisto vam ob priliki pokažem. Trepetljika je neka vrsta jesike, brest pa je limovec.«

»Čudim se, da ste tako učeni, ko ste še tako mladi. Ali ste se vsega tega učili v šoli?«

»Ne, pač pa pri nekem nadgozdarju. Saj veste, da je moj oče zgodaj umrl; tako sem vsake počitnice živela pri stricu, ki je bil nadgozdar. No, ta je poznal gozd.«

»Toda tistega, kar je čisto človeško — se pri nadgozdarju pač niste naučili. Resni ste bolj, kakor to terjajo vaša leta, in svet poznate, gospodična Erika.«

Nekaj je rahlo izpreletelo njen obraz.

»Kaj naj vam rečem? — Saj se vendar vedno pravi: »la življenja. Bila sem — kakor ljudje govore — pod trdo pestjo življenja. In pod to pestjo se mora človek hitro učiti, sicer je izgubljen.«

»Mislim, da boste kljub tej »pesti« vse skušnje v življenju bolj prestali, kakor marsikdo drugi, ki je dolgo in lagodno hodil v šolo in ki

si je lahko privoščil potrato, da je večkrat obsejal, zato, da so ga nato zopet porinili naprej.«

Zmignila je z ramami.

»Kdo vé.«

Došel naju je Čresnik, pobrenkaval na plunki, vriskal, povedal kakšno šalo in se smejal z vedrim obrazom.

Tedaj se je začela smejati tudi Erika in se obrnila k njemu.

Jaz pa sem obmolknil, imel sem na jeziku trpek okus, v srcu pa bolečino. Najprej sem bil jezen na tega lahkomišljenega slikarja, ki je bil tako površen, pa je vendar tako zmagoslavnc lahko skakljal po poti, nato pa sem se začel posmehovati samemu sebi.

O čem pa sem se razgovarjal s tem mladim dekletom? O razločku med brestom in trepetljiko. In o šoli življenja. Naravoslovje in filozofiranje, to je res pravo, če meri človek na deključje srce.

Hubert, star si. Zamudil si svoj čas, ga potratil s požrešnostjo, zanovčeval. Sedaj je pre-

od londonske opere letno plačo 5000 funtov in posebej še knežje nagrade za pesmi, katere je prepeval po hišah zasebnikov.

V istem času je slovel kot sopranist tudi Italijan Caffarelli, po rojstvu priprost kmečki fant. Kupil je celo kneževino San Dorado in za težke dukate tudi naslov vojvode. Za vsak nastop je zahteval 700 do 800 dukatov. Njegov v banki naložen denar mu je dajal letnih 12 tisoč dukatov obresti.

Tudi slovite pevke niso zadovoljne z majhno plačo. Frančiška Cuzzoni je dobivala v Londonu 2000 funtov letne zlače. Lahko zaslužen denar je preveč

Verzej. Svetoletni jubilej je šolska mladina lepo obhajala, ko se je na praznik Kristusa Kralja v velikem številu udeležila šolarske sv. maše in je pri njej zbrano in v zboru molila lepe mašne molitve iz liturgičnih knjižic ter pobožno sprejela Kristusa v svoje otroško srce. Škoda, da je tako malo odraslih videlo te lepe prizore. — V nedeljo dne 3. decembra pa bodo veliki in mali Marijini otroci počastili Brezmadežno v zavodovi dvorani, kjer bodo po večernicah pripravili kratko proslavo.

Ljutomer. Miklavžev večer priredi gledališki odsek Marijanske kongregacije že v nedeljo dne 3. decembra, ob pol štirih popoldne, v dvorani Katoliškega doma. Najpoprej zapoje fantovski pevski zbor par lepih narodnih in umetnih pesmi. Nato bo predigra za nastop Miklavža, ki bo po naročilu Boga Očeta »dobrim plačnik«. Miklavž, saj že veste, da bo to naš šaljivec g. Znidarič, ima že pripravljen svoj govor. Pripravi si meh za smeh. Vstopnica znižana: sedeži 4 Din, stojišča 2 Din, otroci 1 Din. Darovi se sprejemajo isto nedeljo od 8. do 12. ure dopoldne v Katoliškem domu v knjižnici.

Ljutomer. Praznik Brezmadežne, 8. december, je praznik naše kongregacije. Vsako leto smo ga še slovesno proslavili. Radi koncerta koroških pevcev, ki nastopijo v Ljutomeru baš dne 8. decembra popoldne, smo zunanjo proslavo praznika Brezmadežne preložili na nedeljo dne 10. decembra. Namesto običajne akademije vprizorimo letos tridejansko igro »Sultanova hčerka in dobri vrtnar«. Igra je globoko verska in izraža iskanje in hrepeneje po Bogu. Šele Kristus, dobri vrtnar, umiri vedoželjno srce princezine, ki v ljubezni z Bogom najde svoj mir. To bo zopet nekaj novega, modernega. Upamo, da bo ta igra enako zadovoljila gledalce, kot lansko leto predstava »Shehernika«.

Nekaj o prvi ekspediciji proti severnemu tečaju.

Pred kratkem so našli ob severno-vzhodnem rtu Novaje Zemlje (proti severnemu tečaju) ostanke prezimišča, katerega je zgradil tamkaj holandski pomorščak Viljem Barents leta 1597 po

lahkomiselno razmetavala in je umrla v revščini. Njena vrstnica Faustina Bordoni je prejela na leto 15 tisoč goldinarjev.

Lepa Pavlina Lucca je zaslužila s petjem na potovanju po Ameriki leta 1873 na mesec 20.000 dolarjev. Henrietta Sontag je dobila v Londonu leta 1849 za eno igralno sezono v gledališču 500 tisoč frankov.

Da, znamenitih pevk minulega stoletja niso preobkladali samo z ljubeznijo, ampak so jih tolikokrat zasuli z zlatom. Pevka Gloslop na pariški operi je dobila za triletno nastopanje 675.000 frankov.

Kakor nekoč, se tudi današnje znamenite

poznajo. Sedaj si okorel in slovesen, pomaziljen in dolgočasen. Poišči si svoje vrste ljudi, med katerimi boš imel učinek s takimi darovi, toda mladim deklicam se ne bližaj. Pri teh si, tudi če so še tako vljudne s teboj, vendarle nesrečna in smešna figura.

Mlade deklice! Te še hočejo smejati, se teléti, klepetati veselé neumnosti, hočejo, da se jim dvori, da se jim nesmiselno dobrlika in zopet in zopet se smejati — in zopet in zopet klepetati.

Tega ti ne moreš, Hubert!

Ne cveteš več, v poznem poletju že stojiš. V majniku pa ne smeš vohati po zrelem ovsu — ti, stari konj!

Poslušal sem, kaj je ta mladi Čresnik pripovedoval Eriki. Če bi kdo zapisal in nato trezno prebral, bi se čudil, kako more človek kar naprej govoriti o ništevcu, da se morejo ljudje razgovarjati tako priskutno površno. Toda dokler teče blebetanje melodiozno, je kratkočasno in oživljajoče. Kako nevoščljiv sem bil temu Čresniku in njegovi gibčni omejenosti!

prvi prestani zimi v pokrajinah in morjih okrog severnega tečaja.

Nordenskjöld, Nansen in Amundsen so nam znani kot veliki pionirji severnih krajev. Veliko manj je znanega o usodi prvega severnega raziskovalca Viljema Barentsa, odkritelja Spitzbergov ter Medvedjega otoka, ki je postal na severu smrtna žrtev raziskovanj leta 1597. Sedaj so slučajno zadeli na preostanke njegovega zimskega taborišča na njegovi zadnji poti. Gre namreč za ostanke soda, kočé, čolna, harpun in raznih drugih predmetov.

Še le po preteku par stoletij stopa v ospredje pomen Barentsovih raziskovalnih voženj. Gospodarska razkrivanja Sibirije zahtevajo trgovski promet po morju ob norveški obali preko Novaje Zemlje do izliva velikih sibirskih rek v morje. Tega pota se je poslužil omenjeni Holanec na treh vožnjah. Po njem nosi tudi veliki del Ledenege morja ime Barentsovo morje.

Prvi njegovi kratki potovanja v letih 1594 in 1595 sta bili takorekoč brezuspešni. Prihodnje leto se je lotil Viljem Barents skupno s kapitanom Rypom novega potovanja, ki mu je bilo omogočeno, ko je bil predložen holandski vladi načrt: stopiti z narodi ob severu v trgovske zveze.

Obe ladji odpremljene ekspedicije sta odkrili dne 19. junija 1596 Spitzberge in sta odjadrali vedno dalje proti severo-vzhodu, da bi poiskali pravilni prehod, ki je postal cilj severnih ekspedicij v poznejših stoletjih. Dne 1. junija je bil odkrit majhen otok, ki je prejel radi na njem živečih številnih belih medvedov ime »Medvedji otok«.

Danes je omenjeni puščobni otok zelo važen, ker se nahaja na njem najbolj severna vremenoslovna opazovalnica.

Barents se je ločil od Rypa ter sklenil, da bo objadral obal Novaje Zemlje. Kmalu je zašel v debel led. Konec avgusta je moral stopiti na suho, kjer je zgradil kočó za prezimovanje. Prva zi-

Boltežar mi je prišel naproti. Ta je govoril saj stvarno o dnevnik vprašanjih. Zaostal sem z njim nekoliko.

»Torej, povabil sem nalučitelja in njegovo ženo, potem gospodično Grubelnikovo in žalibog tudi slikarja Čresnika. To sem moral storiti, ker je sin mojega gospodarja. Povabiti sem hotel tudi Šipčevo Liziko, čeprav takorekoč ne sodi v tako družbo. Gospod Čresnik je ostajal pri tem. Toda gospodična Grubelnikova pa je vztrajala pri svojem, naj Lizike ne vabim, da, zagrozila je, da sama ne pride, če se to zgodi. Tedaj se je Čresnik udal.«

»Ona — Erika — ni hotela, da bi bila povabljen tudi Šipčeva Lizika — zakaj pa ne?«

»Kaj vem? Najbrž je ljubosumna. Zaradi tegale veterinjaka!«

Postalo mi je vroče.

»Da in gospodična Grubelnikova neče, da bi jo naslikal obenem z Liziko. Ali samo, ali pa nič, je rekla.«

»Tako — tako!«

Za zimska ročna dela!

Gospodinje in dekleta, za zimska ročna dela si nabavite vzorce iz Predtiskarije v Mariboru, Trg kralja Petra 4. — Dobili smo povsem nove in moderne vzorce in monograme, blazinice, kakor tudi za razne stenske prte, namizne prte itd. Na podlagi naših vzorcev lahko napravite sledeče napise na kuhinjskih prtih:

Ljubo doma, kdor ga ima.

Če dom v ljubezni tvoj in solnčnem je sijaju, prepričan lahko si, da tu živiš že v rajju.

Naj človek cel svet obteče, najboljši kruh doma se peče.

Ohrani Bog te v cveti, planinska roža ti!

Skrjanček poje, žvrgoli, se belga dneva veseli.

Pastirica kravce pase, ona ima svoje špase, pastirc pa pravi: Juhej, juhej, na planincih luštno je!

Kdor o meni slabo sodi, naj nikar v moj dom ne hodi.

Lepšega na svetu ni, če na sreči dom stoji.

Glej naprej, nazaj ne glej nikoli, nov pogum bo zdravilo tvoji boji!

Če v kuhinji v lonec kukaš, ženkinu si jezo skuhaš.

Preljubi možiček, ostan doma, če ne si poiščem drugega!

Ako žena črno gleda, tudi možu je hudo, rajši v krčmi ti poseda, zato ženka glej lepo!

Oglejte si vzorce v prodajalni Kralja Petra trg 4!

ma ob severnem tečaju je nakopala raziskovalcem nepopisne težave.

»Dne 27. septembra je bila zgradba k... čez skoro gotova, a je nastopila tako ostru zima, da mornarji niso mogli držati lesa in žrebljev in so jim roke naravnost zmrznile«, čitamo v poročilu Barentsovega spremljevalca, Holandca de Veera.

Še le maja prihodnjega leta so opro-

stili ladjo ledu. Med tem je obolela v hudi zimi večina moštva na skorbutu in pomrla. Še pri življenju ostali so nastopili s težko bolnim vodjem v čolnih povrat. Posrečilo se jim je, da so dose-

gli obal Laplandije. Sedem dni za tem je umrl Barents na posledicah prestopa trpljenja, ko je še poprej zabeležil en del svojih raziskovalnih uspehov in strašnih doživljanj.

Svečina. V nedeljo dne 19. novembra smo spremili k večnemu počitku našega mnogoza- služnega šolskega upravitelja g. Josipa Berečta ob ogromni udeležbi ljudstva tudi iz vseh sosednih župnij. Kakšno priljubljenost je užival pokojni, priča tudi udeležba pevskega društva »Jadrane« iz Maribora ter navzočnost mnogih primorskih Slovencev. Častno je bilo tudi zastopano učiteljstvo z g. nadzornikom Ivanom Tomažičem in predsednikom okrajnega učiteljskega društva g. Mirkom Vauda na čelu. Pri odprtem grobu se je poslovilo ob blagopokojnega osem govornikov, ki so orisali vsak od svoje strani njegovo mnogostransko uspešno delovanje v prosep nežne šolske mladine, naroda in države. Rajni šolski upravitelj je bil kristalno čist krščanski značaj, odličen vzgojitelj in prosvetitelj naroda, pa preblagi mož in oče. Kar je storil za povzdigo prosvete v Svečini, za dobrobit občin in občanov, je težko opisati. Mi Svečinci mu dolgujemo večno zahvalo! Predobri Jože, šel si k Bogu po večno plačilo! Ozri se na nas in prosil nebeškega Očeta, da pošlje v našo Svečino Tebi vrednega naslednika! Počivaj v Bogu, Tičdobra zlata duša!

Sv. Trojica v Slov. goricah. V naši fari smrt letos čisto nič ne prizanaša. Že 56krat je zamahnila s svojo bridko koso in napravila tuintam občutne vrzeli. Tudi na vrata Ermanove hiše v Verjanah je potrkala celo dvakrat. Prvič v juniju. Vzela je s seboj 92letnega očeta Matevža Ermana, ki je bil stalen naročnik »Slovenskega gospodarja« že od njegove ustanovitve pa do bridke smrtne ure. Naj mu bo zemljica lahka! — Žalost še ni zapustila Ermanove hiše, ko se je po petih mesecih oglašila črna smrt že v drugič. Žrtev je bil hišni gospodar, kolarski mojster in dolgoletni cerkveni pevec Janez Erman. V najlepši moški dobi, ko je bil na višku svoje moči, ga je zadel možganska kap, katera je zapustila prav občutne posledice. Ne samo, da je ležal dobro leto in pol v postelji, še več, celo um se mu je začel mračiti. Bridko je bilo to trpljenje zanj, kakor tudi za njegovo ženo Marijo, katera je toliko noči prečula ob njegovi bolniški postelji in še celo mnogokrat v nevarnosti za svoje življenje. Kakor dojenčka ga je krmila, vdana v voljo božjo. A še mnogo lažje bi bila prenašala trpljenje, če bi on vsaj poznal, kdo

Maribor. Dne 23. novembra popoldne je bil pokopan na magdalenskem pokopališču gosp. barbarski župnik Janez Vogrin, ki je preminul v svoji vili na Radvanjski cesti. Krsto je blagoslovil pred hišo žalosti sam škof dr. Ivan J. Tomažič. Pogreb je vodil pokojnikov šolski tovariš g. ruški župnik Ferdinand Pšunder ob asistenci trboveljskega g. župnika Gašpariča in zadnjega kaplana rajkega g. Ruperta Pufnjaka. Pogreba se je udeležil stolni kapitelj, 30 duhovnikov in bogoslovci s svojim ravnateljem. Poslovilne besede je govoril ob odprtem grobu g. ruški župnik Pšunder.

Marenberg. Na dan sv. Martina je bil kakor običajno sejem. Goveje živine je bilo na sejmu precej, kupcev pa malo. Svinj so pripeljali dva vozova in en tovorni avto; svinj je bilo mnogo prodanih, kljub temu, da so bile zelo čvrste cene. — Za šolo pri Sv. Treh Kraljih je prišel iz Ljubljane učitelj g. Maks Ferjan. Ker pa pri Sv. Treh Kraljih še niso urejeni šolski prostori, poučuje zaenkrat še na višji narodni in osnovni šoli v Marenbergu. Na naši šoli se je pojavila škrlatica. Obolela je na škrlatici učenka 2. razreda Marija Hajnc iz Zgornje Višing; škrlatici se je pridružilo še ledvično vnetje; odpeljali so jo v slovenjgraško bolnico. Pristojna zdravstvena oblast je izdala potrebne ukrepe, da se bolezen ne razširi. — Gasilno društvo je imelo občni zbor, na katerem je bil izvoljen za predsednika g. Josip Langeršek mlajši, za poveljnika pa g. Franc Bruderman. — Sin g. Moserja od Sv. Treh Kraljev je imel izredno lovsko srečo. Dobil je 26 kg ležkega srnjaka, ki je bil na ogled pri g. Langeršku.

Limbuš. Današnji številki »Slovenskega gospodarja« je priložen pravilnik zavarovanja, ki je popolnoma enak, kakor je bil lansko leto. Iz tega pravilnika vidimo, da mora vsakdo,

ki hoče, da ima hišo zavarovano, plačati celoletno naročnino v mesecu decembru ali vsaj v januarju. Ako ima torej kdo plačano naročnino recimo od maja tega leta do maja drugega leta, ne spada pod ta pravilnik. Ponovno zato opozarjamo vse naročnike v našem kraju, kjer na to točko niso dali nobene važnosti, da se tudi v bodoče ne bo moglo ustreči, ker je tak dogovor.

Fram. Izredna slovesnost se je vršila dne 26. novembra v Framu. Jožef in Jožefa Volmut, Franc in Elizabeta Pirš so obhajali zlato poroko. Sorodniki, prijatelji in znanci z godbo Katoliške Omladine iz Maribora so jih spremlili v cerkev, kjer so si zopet podali roke v znamenje, da jih še vedno veže ista ljubezen, kakor pred 50 leti. Stariši Volmut so vzgojili devet otrok, ki so razen ene umrle hčerke vsi zdravi in krepki. Oče je bil cerkovnik župne cerkve, doma pa sedaj še vedno pridno dela. po zimi pa kolni daleč na okrog. Tudi stariše Pirš je Bog blagoslovil z otroci, ki so jima pa umrli, da sta kar sama. Zato pa imata dobre vnukinje in vaščane, ki jima pomagajo nositi breme starosti. Oboje zaloporočence naj dobri Bog še nadalje podpira ter jih ohrani njihovim sorodnikom! — Isti dan sta se poročila Maks Šnuderl iz Hotinje vasi in Berta Vihar iz Framu. **Mnogo sreče!** — Na Ješenci je umrla dne 23. novembra vdova Apolonija Veber. Dobri ženki naj Bog poplača njeno dolgo trpljenje!

Počehova pri Mariboru. Dne 22. novembra je umrl Jakob Polanec, prevžitkar, star 74 let. Kot posestnik je celo vrsto let gospodaril na posestvu, ki je sedaj v lasti njegovega sina. Bil je dober gospodar ter s svojim umnim gospodarstvom dober zgled drugim. Kot mož odločno krščanskega mišljenja, ki ga je povsod kazal v dejanjih, ni trpel v svoji hiši nobenega nekrščanskega lista. »Slovenski gospodar« je v tej hiši domačin že 20 let. Pokojni zapuščal ženo, dva sina in dve hčeri. Blagi rajni naj počiva v miru! Preostalim naše sožalje!

Koračila sva drug poleg drugega. Čez nekaj časa je rekel Boltežar:

»Mislím, da iz naše majniške slovesnosti ne bo nič kaj pametnega. Naj bo novorejen kenguru še tako majhen, če se vmešajo vmes ljubosumne ženske, je konec. Tudi k »Grozdu« sem poslal vabilo. Napisal sem: 'Tista, ki se ni zapletla z gosposkim snažilcem čevljev, Timom, je pristrčno povabljen na mojo majniško slovesnost.' Katera, gospod Hubert, mislite, bo prišla, Milčka ali Malčka?«

»Najbrž nobena.«

»Saj vendar ne mislite, da sta se obe — o, to bi bilo strašno, to bi bilo res strašno!«

Tako sva midva ljubosumneža s težkimi srci šla po bleščečem se majniškem gozdu.

Pred nama pa sta se smejala Čresnik in Erika Grubelnik.

— — —

Res ni bilo nič posebnega iz naše majniške slovesnosti. Gozdarjeva žena je prav lepo skrbela za vse telesne potrebe in Boltežarjeva bovla je bila kar na moč dobra. Toda pravega razpelo-

ženja ni hotelo biti. Bila je ena tistih prilik, ko si ljudje že kar v naprej reko: danes pa se hočemo prav pošteno poveseliti, kar se kasneje pokaže kot zmota. Žalost in veselje ne marata na kakšen program. Pri marsikaterem pogrebu se ljudje več smejejo, kakor pa pri kakšni svatovščini.

Gospod Čresnik je govoril govor o kenguruju in njegovih mladičih. Ko bi ne bil tako zagrenjen, mislim, da bi se mi zdel govor šaljev. Slikar je posnemal starega profesorja in govori strahovite nesmiselnosti. Nadučitelj in njegova žena, tudi Erika in gozdarjeva žena so se smejali — Boltežar in jaz — midva pa sva le kazala zobe. Kajti bila sva ljubosumna, in tako nisva mogla biti nepristranska.

Deklet od »Grozda« nobene ni bilo.

»Torej — vendarle!« je škripal Boltžear z zobmi. »Obe torej!«

Kaj je bilo meni mar to? Peli smo: »Prišel je maj« in »Narava že vsa je prekrasna«, moral sem se siliti, da sem pel z njimi, Boltežar pa je molčal in strmél pred se.

pevke ne morejo pritoževati radi slabega zasluzka. Žalibog, da slavna pevska družba moških in žensk ne zna štediti za taisto dobo, ko opeša glas in pravijo, da se je človek postaral.

Modri trak.

Tolikokrat čitamo po časopisju, kako je prejela ta ali ona brzoladja modri trak kot posebno odlikovanje izredne brzine, s katero je prevozila razdaljo med Evropo in Ameriko. Z modrim trakom je bil prvič odlikovan leta 1870 angleški parnik »Oceanic«, ker je dosegel 214 km na 1 uro. Prva nemška ladja, ki je zmagala v borbi za modri trak, je bil brzoparnik »Deuč-